

ὑπο-κρᾶτηρίδιον, Ἰων. **ὑποκρητ-**, τό, βάση πάνω στην οποία τοποθετείται ο κρατήρ, σε Ηρόδ.

ὑπο-κρέκω, μέλ. -ζω, λέγεται για έγχορδα όργανα, απαντώ, συμφωνώ στον ρυθμό, δηλ. εναρμονίζομαι ηχητικά με, τινί, σε Πίνδ.

ὑπο-κρητηρίδιον, Ἰων. αντί του ὑπο-κρατ-.

ὑπο-κρίνομαι[ι], μέλ. -κρίνοῦμαι, Ἰων. -έομαι· αόρ. α' ὑπεκρῖνάμην· έπειτα επίσης αόρ. α' και Παθ. παρακ. με Μέσ. διάθεση, ὑπεκρίθην [ῖ], ὑποκέκρῖμαι·

I. 1. αποκρίνομαι, δίνω απάντηση, απαντώ, σε Όμηρ., Ηρόδ. **2.** αναλύω, ερμηνεύω, εξηγώ, σε Ομήρ. Οδ., Αριστοφ.· ισοδύν. προς την Αττ. λέξη *ἀποκρίνομαι*. **II. 1.** λέγεται για ηθοποιούς, υποκριτές, υποκρίνομαι πάνω στην σκηνή, παίρνω μέρος σε διάλογο πάνω στην σκηνή· απ' όπου, υποδύομαι, παίζω, παριστάνω ένα πρόσωπο, ρόλο, *τὴν Ἀντιγόνην ὑποκέκριται*, σε Δημ.· *ὑποκρίνομαι τὸ βασιλικόν*, υποδύομαι το πρόσωπο, τον ρόλο του βασιλιά, σε Αριστ.· *ὑποκρίνομαι τραγωδίαν, κωμωδίαν*, παίρνω μέρος σε τραγωδία, κωμωδία, στον ίδ.· *ἀπόλ.*, υποδύομαι έναν ρόλο, είμαι υποκριτής, ηθοποιός, στον ίδ. **2.** παριστάνω δραματικά, απ' όπου, υπερβάλλω, μεγαλοποιώ, διογκώνω, παραφουσκώνω, τα παραλέω, σε Δημ. **3.** μεταφ., παίζω έναν ρόλο, προσποιούμαι, υποκρίνομαι, με απαρ., στον ίδ.

ὑποκρῖσία, ἦ, σπανιότερος τύπος αντί **ὑπόκρισις** II, σε Ανθ.

ὑπόκρῖσις, -εως, ἦ (ὑποκρίνομαι)· **I.** Ἰων., απόκριση, απάντηση, σε Ηρόδ. **II. 1.** Αττ., παράσταση πάνω στη σκηνή, τέχνη του υποκριτή, ηθοποιού, σε Αριστ. **2.** εκφώνηση λόγου ενός ρήτορα, ρητορεία, αγόρευση, στομφώδης απαγγελία, στον ίδ. **3.** μεταφ., ερμηνεία, παίξιμο ενός ρόλου, υποκρισία, σε Φωκυλ.

ὑποκρῖτής, -οῦ, ὁ (ὑποκρίνομαι)· **I.** ερμηνευτής ή ο αναλυτής, σε Πλάτ., Λουκ. **II. 1.** αυτός που υποδύεται ένα ρόλο πάνω στην σκηνή, υποκριτής, ηθοποιός, θεατρίνος, σε Αριστοφ., Πλάτ. κ.λπ. **2.** μεταφ., αυτός που προσποιείται, αυτός που συγκαλύπτει ή αποσιωπά σκάνδαλο, παρανομία, υποκριτής, σε Κ.Δ.

ὑποκρῖτικός, -ή, -όν, 1. αυτός που ανήκει στο **ὑπόκρισις** II, αυτός που είναι τεχνίτης στην εκφώνηση λόγων, σε Αριστ. **2.** κατάλληλος για απαγγελία ή εκφώνηση λόγου, *ὑποκριτικωτάτη λέξεις*, στον ίδ.· ἢ -κή (ενν. τέχνη), η τέχνη της απαγγελίας, στον ίδ. **3.** μεταφ., αυτός που υποκρίνεται, προσποιείται σε κάτι, με γεν., σε Λουκ.

ὑπο-κρούω, μέλ. -σω, χτυπώ ελαφρά, σε Ανθ., **I.** νικώ, δαμάζω τον χρόνο, δίνω τον χρόνο, σε Πλούτ. **II.** μεταφ., επεμβαίνω, διακόπτω, με αιτ., σε Αριστοφ. **III.** σε Μέσ., βρίσκω ελλείψεις σε κάποιον, προσβάλλω, επιτίθεμαι, στον ίδ.

ὑπο-κρύπτω, μέλ. -ψω, κρύβω από κάτω ή καλύπτω, *ἄχνη ὑπεκρύφθη*, (το πλοίο, καράβι) κρύφτηκε κάτω από την υγρασία, σε Ομήρ. Ιλ.

ὑπο-κρώζω, μέλ. -ζω, βογγώ, αργοσβήνω, λέγεται για άρρωστο άνθρωπο, σε Λουκ.

ὑπό-κυκλος, -ον, αυτός που τρέχει, που κινείται πάνω σε τροχούς, σε Ομήρ. Οδ.

ὑπο-κύομαι, Μέσ., συλλαμβάνω, μένω έγκυος, *ὑποκῦσάμενη* (όχι -*κυσσαμένη*), σε Όμηρ., Ησιόδ.

ὑπο-κύπτω, μέλ. -ψω, **I.** πέφτω κάτω από ζυγό, *οἱ Μῆδοι ὑπέκυψαν Πέρσησι*, υποτάχθηκαν στον Περσικό ζυγό, σε Ηρόδ.· *ἀπόλ.*, λέγεται για ικέτες, υποκλίνομαι, λυγίζω το σώμα, κλίνω το κεφάλι, σε Αριστοφ., Ξεν. **II.** με αιτ.,

ὑπόκνυτε τὰν τύλαν, γύρε τον ὦμο σου, ἔτσι ὥστε να δεχθεῖς φορτίο, σε Αριστοφ.

ὑπό-κῦφος, -ον, κάπως καμπουριαστός, σε Στράβ.

ὑπο-κώλιον, τό (κῶλον), μηρός, μπούτι ενός ζώου, σε Ξεν.

ὑπο-κωμωδέω, μέλ. -ήσω, διακωμωδῶ, κοροϊδεύω, γελοιοποιῶ λιγάκι, σε Λουκ.

ὑπό-κωφος, -ον, κάπως κουφός, σε Αριστοφ., Πλάτ.

ὑπο-λαμβάνω, μέλ. -λήψομαι, ἀόρ. β' ὑπ-ἐλάβον· παρακ. -εἴληφα· **I. 1.**

σηκώνω, μαζεύω, παίρνω βάζοντας τον εαυτό μου ἀπὸ κάτω, ὅπως ἔκανε το δελφίни με τον Αρίωνα, σε Ηρόδ.: **α)** δέχεται στον κόρφο του, στην αγκάλη του, σε Κ.Δ. **β)** αντιμετωπίζω με τόλμη, αντέχω, υποστηρίζω, σε Ηρόδ. **γ)**

παίρνω ἀπὸ το χέρι, σε Πλάτ. **2.** καταλαμβάνω, κυριεύω ἢ επιπίπτω, ἐπέρχομαι ξαφνικά, λέγεται για φόβο, τρόμο, σε Όμηρ.· λέγεται για κρίση, ἔκρηξη, ξέσπασμα μανίας, λέγεται για λοιμό, πανούκλα, σε Ηρόδ.· *δυσχωρία ὑπελάμβανεν αὐτούς*, δηλ. βρέθηκαν ξαφνικά σε δύσβατο τόπο, σε Ξεν.·

ἔπειτα, χρησιμ. για γεγονότα, επακολουθῶ, ἐπέρχομαι, σε Ηρόδ. **3. α)** παίρνω τον λόγο και ἀπαντῶ, ἀποκρίνομαι, ἀνταπαντῶ, ἀντικρούω, ἀντιστρέφω ἐπιχείρημα, ἀνταποδίδω ἢ ἐπιστρέφω την προσβολή, σε Θουκ., Πλάτ. κ.λπ.· ἀπόλ., σε διάλογο, *ἔφη ὑπολαβὼν, ὑπολαβὼν ἔφη, ὑπολαβὼν εἶπεν*, εἶπε ως ἀπάντηση, ἀπαντώντας, σε Ηρόδ., Θουκ. κ.λπ. **β)** παίρνω τον λόγο, διακόπτω, σε Ξεν. **4.** ἀντιστρατεύομαι στον κατακτητή, μάχομαι ἐναντίον του, Λατ.

excipere, σε Θουκ. **5.** δέχομαι μία κατηγορία, στο ἰδ. **II. 1.** = ὑποδέχομαι, παίρνω ὑπὸ την προστασία μου, σε Ξεν. **2.** δέχομαι ἢ παραδέχομαι μία πρόταση, σε Ηρόδ., Δημ. **III. 1.** παραδέχομαι μια θεωρία ως ἀληθινή, νομίζω, υποθέτω, με ἀπαρ., σε Ηρόδ., Πλάτ.· παραλειπομένου του ἀπαρ., κατανοῶ, ἀντιλαμβάνομαι κάτι κατὰ κάποιον τρόπο, σε Πλάτ.· *καίπερ ὑπειληφῶς ταῦτα*, ἀν και θεωρῶ ὅτι αὐτά ἔτσι ἔχουν, σε Δημ. — Παθ., *τοιούτος ὑπολαμβάνομαι*, σε Ισοκρ. **2.** κατανοῶ, καταλαβαίνω κάτι, σε Ευρ., Πλάτ. **3.** υποπτεύομαι, υποψιάζομαι, ἀμφιβάλλω για, σε Ξεν. **IV.1.** παίρνω κρυφά, μυστικά, σε Θουκ. **2.** σύρω ἐξω ἀπὸ το καθήκον, παρασύρω, στον ἰδ. **V.** ὑπολαμβάνω ἵππον, ως ὅρος της ἱππευτικῆς τέχνης, ἀνακόπτω πορεία, συγκρατῶ ἢ ἀναχαιτίζω ἄλογο, σε Ξεν.

ὑπο-λαμπής, -ές, αὐτός που λάμπει, ἀστράφτει, γυαλίζει με υποτονικό φως, λάμψη, σε Ησίοδ.

ὑπο-λάμπω, μέλ. -ψω, **I.** λάμπω κάτω ἀπὸ, λάμπω ἀπὸ κάτω, σε Ξεν.· ὁμοίως σε Μέσ., σε Ανθ. **II.** λάμπω λιγάκι, ἀρχίζω να λάμπω, μόλις κάνω την ἐμφάνισή μου, *τὸ ἔαρ ὑπέλαμπε*, σε Ηρόδ.· *ὑπολάμπει ἡ ἡμέρα*, σε Πλούτ.

ὑπο-λείβω, χύνω, προσφέρω μυστικές σπονδές, σε Αισχύλ.

ὑπο-λείπω, μέλ. -ψω, **I.** αφήνω κάτι ως ὑπόλοιπο, περίσσειμα, σε Ομήρ. Οδ., Θουκ. κ.λπ. **2.** λέγεται για πράγματα, ἀποδεικνύομαι λίγος, δεν εἶμαι ἀρκετός, *ὑπολείψει ὑμᾶς ἡ μισθοφορά*, σε Λυσ. **II. 1.** Παθ., με Μέσ. μέλ. ὑπολείπομαι, μένω πίσω, σε Όμηρ., Ηρόδ. **2.** λέγεται για πράγματα, παραμένω σε ἰσχύ, σε Θουκ. **3.** μένω πίσω, σε Ομήρ. Οδ.· με γεν., *ὑπολείπεσθαι τοῦ στόλου*, μένω πίσω στην ἐκστρατεία, δηλ. δεν παίρνω μέρος, δεν συμμετέχω σ' αὐτήν, σε Ηρόδ. **4.** μένω πίσω σ' ἕναν ἀγώνα δρόμου, σε Αριστοφ.· λέγεται για στρατιώτες που βραδυποροῦν στην πορεία ενός στρατεύματος, ἀργοπορῶ, καθυστερῶ, χρονοτριβῶ, βραδυπορῶ, σε Ξεν.· *ὑπολείπω μικρὸν τοῦ στόματος*, μένω λίγο πιο πίσω ἀπὸ τη γραμμὴ του μετώπου, στον ἰδ. **5.** μεταφ., εἶμαι κατώτερος ἀπὸ κάποιον, τινός, σε Αριστ. **6.** ἀπόλ., ἀποτυγχάνω, φθάνω στο τέλος μου, τελειώνω, σε Σοφ.· *ὁπότεν..νὺξ ὑπολειφθῆ*, ὅταν η νύχτα φύγει, σε

Αριστ. **III**. Μέσ., αφήνω πίσω μου, σε Ηρόδ.: *ὑπολείπεσθαι αἰτίαν*, αφήνω αιτία κατηγορίας πίσω εναντίον μου με το να νομίζω ότι, σε Θουκ.

ὑπό-λεπτος, -ον, κάπως λεπτός, σε Λουκ.

ὑπο-λευκαίνομαι, Παθ., γίνομαι λευκός από κάτω ή κάπως λευκός, σε Ομήρ. Ιλ.

ὑπο-λήνιον, τό (ληνός), αγγείο που τοποθετείται κάτω από στόμιο ληνού για να δέχεται κρασί ή λάδι, κάδος, Λατ. *lacus*, σε Κ.Δ.

ὑποληπτέον, ρημ. επίθ. του *ὑπολαμβάνω*, αυτό που πρέπει να υποτεθεί, να γίνει αντιληπτό, κατανοητό, αυτό που πρέπει να ληφθεί υπ' όψη, σε Πλάτ.

ὑπόληψις, -εως (ὑπολαμβάνω), **I**. το να παίρνει κάποιος κάτι, ιδίως το να παίρνει τον λόγο, το να παίρνει κάποιος τον λόγο στο σημείο που κάποιος άλλος σταμάτησε, σε Πλάτ.: απάντηση, απόκριση, σε Ισοκρ. **II**. **1**. αντίληψη ενός πράγματος με συγκεκριμένη σημασία, κατανόηση, σύλληψη (ιδέας), σε Δημ. **2**. βιαστική κρίση, προκατάληψη, υποψία, σε Λουκ.

ὑπ-ολίζων, -ον, κάπως λιγότερος ή μικρότερος σε αριθμό, σε Ομήρ. Ιλ.

ὑπό-λίθος, -ον, κάπως πετρώδης, σε Λουκ.

ὑπο-λιμπάνω, μεταγεν., αντί του *ὑπολείπω*, αφήνω πίσω, σε Κ.Δ.

ὑπ-ολισθάνω, μέλ. *-ολισθήσω*, γλιστρώ ή ολισθαίνω σταδιακά, σε Λουκ.

ὑπό-λισπος, Αττ. *-λισφος*, *-ον*, κάπως λείος, τριμμένος, σε Αριστοφ.

ὑπό-λιγνος, -ον, κάπως λιχούδης ή λαίμαργος, σε Λουκ.

ὑπολογέω, μέλ. *-ήσω*, υπολογίζω κάτι, *τινός*, σε Αριστ.

ὑπο-λογίζομαι, μέλ. *-ίσομαι*, Αττ. *-ιοῦμαι*: αποθ., υπολογίζω, λογαριάζω, λαμβάνω υπ' όψη, σε Πλάτ., Δημ.

ὑπολογιστέον, ρημ. επίθ., αυτό που πρέπει να ληφθεί υπ' όψη, σε Πλάτ.

ὑπό-λογος, -ον, υποχρεωμένος να δίνει λογαριασμό ή υπεύθυνος, σε Δημ.: *ὑπόλογον ποιεῖσθαι*, θεωρώ κάποιον υπεύθυνο, σε Πλάτ.: *οὐδέν σοι ὑπόλογον τίθεμαι*, δεν καταλογίζω τίποτα εναντίον σου, δεν σε θεωρώ υπεύθυνο για τίποτα, στον ίδ.

ὑπό-λογος, ὁ, υπολογισμός, λογαριασμός, εκτίμηση, *ὑπόλογον ποιεῖσθαι τινος*, Λατ. *rationem habere rei*, σε Δημ.: *ἐν ὑπολόγῳ ποιεῖσθαι τι*, σε Λυσ.

ὑπό-λοιπος, -ον, **1**. αυτός που έχει αφεθεί πίσω, αυτός που έχει μείνει πίσω, σε Ηρόδ.: *οἱ ὑπόλοιποι*, εκείνοι που παρέμειναν, απέμειναν ζωντανοί, στον ίδ. **2**. λέγεται για πράγματα, *ὑπόλοιπον τὸ βάραθρον γίνεταί*, το βάραθρο όμως σου μένει, σε Αριστοφ.: *ὅσα ἤν ὑπόλοιπα*, όλα όσα υπολείπονται να γίνουν, σε Θουκ.

ὑπο-λόχᾱρος, ὁ, αξιωματικός κάτω από τον *λοχαγό*, υπολοχαγός, σε Ξεν.

ὑπο-λύριος[ῦ], -ον (λύρα), το μέρος κάτω από τη λύρα: *δόναξ ὑπολύριος*, το καλάμι πάνω στο οποίο προσδένονταν τα κάτω άκρα των χορδών της λύρας, σε Αριστοφ.

ὑπο-λύω, μέλ. *-σω [ῦ]*, αόρ. *ἀ' ὑπ-έλῶσα*, παρακ. *ὑπο-λέλυκα* — Παθ., παρακ. *-λέλυμαι*· γ' πληθ. Επικ. αόρ. *β' ὑπ-έλυντο*, **I**. λύνω, χαλαρώνω από κάτω ή χαμηλότερα, *ὑπέλυσε γυῖα*, παρέλυσε τα μέλη του (τραυματίζοντάς τον θανάσιμα), σε Ομήρ. Ιλ. — Παθ., *γυῖα ὑπέλυντο*, στο ίδ. **II**. **1**. λύνω κάτω από τον ζυγό, σε Όμηρ., Θουκ.: ελευθερώνω από τα δεσμά, αποδεσμεύω, σε Ομήρ. Οδ.: σε Μέσ., *τὸν ὑπελύσσα δεσμῶν*, τον ελευθέρωσες εσύ από τα δεσμά κρυφά, μυστικά, σε Ομήρ. Ιλ. **2**. λύνω τα σανδάλια μου κάτω από τα πόδια του, βγάζω τα υποδήματα, παπούτσια μου, σε Αισχύλ., Αριστοφ. — Μέσ., βγάζω, αφαιρώ τα σανδάλια μου ή τα υποδήματα, παπούτσια μου, ή βάζω κάποιον άλλο να μου τα βγάλει, σε Αριστοφ. **β)** με αιτ. προσ., λύνω τα υποδήματα κάποιου, του βγάζω, αφαιρώ τα παπούτσια, υποδήματα, σε Πλάτ.

ὑπόμαζοι, οἱ, τα μέρη κάτω από το στήθος, από τους μαστούς, σε Βίωνα.

ὑπό-μακρος, -ον, κάπως μακρὺς, μακρουλός, σε Αριστοφ.

ὑπο-μᾶλᾶκίζομαι, Παθ., δειλιάζω σταδιακά, σε Ξεν.

ὑπό-μαργος, -ον, κάπως τρελός, ἔξαλλος, σε συγκρ. *ὑπομαργότερος*, σε Ηρόδ.

ὑπο-μάσσω, Αττ. **-ττω**, μέλ. *-ζω*, αλείφω ή τρίβω από κάτω, σε Θεόκρ.

ὑπ-ομβρος, -ον, αναμεμιγμένος με βροχή, κάπως βροχερός, *θέροςὑπομβρον*, βροχερό καλοκαίρι, σε Πλούτ.

ὑπο-μειδιάω, χαμογελάω λιγάκι ή ελαφρά, απαλά, σε Ανακρεόντ.

ὑπο-μείναι, απαρ. αορ. *ἀ΄ του ὑπο-μένω*.

ὑπο-μείων, -ον, γεν. *-ονος*, κάπως λιγότερος· *ὑπομείονες*, υποδεέστεροι, κατώτεροι πολίτες, αντίθ. προς το *ὄμοιοι*, σε Ξεν.

ὑπο-μέμφομαι, αποθ., κατηγορώ λιγάκι ή κρυφά, μυστικά, σε Πλούτ.

ὑπο-μεμψίμοιρος, -ον, κάπως δυσαρεστημένος με την τύχη του, μοίρα του, σε Κικ.

ὑπομενετέον, ρημ. επίθ. του *ὑπομένω*, αυτό που πρέπει κάποιος να υπομείνει, να βαστάξει, να αντιμετωπίσει με παρρησία, να αντέξει, να υποφέρει, να ανεχτεί, σε Θουκ. κ.λπ.

ὑπομενετικός, -ή, -όν, αυτός που έχει την δύναμη να υπομένει, υπομονετικός, *τῶν δεινῶν*, σε Αριστ.

ὑπο-μένω, μέλ. *-μενῶ*, αόρ. *ἀ΄ ὑπ-έμεινα*, **I**. μένω πίσω, επιζώ, παραμένω στη ζωή, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ., Αττ. **II**. μτβ., **1**. με αιτ. προσ., περιμένω κάποιον, περιμένω την επίθεσή του, αναμένω την εισβολή, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ.· *ὑπομένω τὰς Σειρήνας*, αντιμετωπίζω με παρρησία το παρουσιαστικό τους, σε Ξεν. **2**. με αιτ. πράγμ., δείχνω υπομονή κάτω από, υπομένω καρτερικά, με υπομονή, υποτάσσομαι, υποκύπτω, παραδίδομαι σε, σε Ηρόδ., Θουκ. κ.λπ.· *ὑπομένω τὴν κρίσιν*, περιμένω τη δίκη, σε Αισχίν.· *περιμένω για κάτι, τὴν ἑορτήν*, σε Θουκ. **3**. απόλ., μένω στον τόπο μου, μένω σταθερός, αμετακίνητος, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ. κ.λπ.· *ὑπομένων καρτερεῖν*, βαστώ υπομονετικά, σε Πλάτ. **4**. με απαρ., δέχομαι ή τολμῶ να κάνω κάτι, περιμένω να κάνω κάτι, επιμένω να κάνω κάτι, ὅπως το Λατ. *sustinere*, σε Ομήρ. Οδ., Ξεν. **5**. ομοίως με μτχ. που αναφέρεται στο υποκείμενο (συνημμένη), *εἰ ὑπομενέουσι χεῖρας ἀνταειρόμενοι*, εάν θα τολμήσουν να σηκώσουν τα χέρια τους εναντίον μου, σε Ηρόδ.· *ὑπομένει ὠφελούμενος*, συναινεί, συμφωνεί στο να βοηθηθεί, σε Πλάτ.· με μτχ. που αναφέρεται στο αντικείμενο (συνημμένη), *ὑπομένω Ξέρξην ἐπιόντα*, περιμένοντας την επίθεσή του, σε Ηρόδ. κ.λπ.

ὑπο-μίγνυμι, μέλ. *-μίζω*, **I**. προσθέτω με ανάμειξη, Λατ. *admisceo*, *τί τινι*, σε Πλάτ. **II**. αμτβ., πλησιάζω κρυφά ένα μέρος, με δοτ., σε Θουκ.

ὑπο-μιμνήσκω, μέλ. *-μνήσω*, αόρ. *ἀ΄ ὑπ-έμνησα*· **I**. Ενεργ. **1**. θυμίζω κάποιον ή κάτι σε κάποιον, *τινά τινος*, σε Ομήρ. Οδ., Θουκ.· *ὑπομιμνήσκω τινά τι*, σε Θουκ., Ξεν.· *ὑπομιμνήσκω τινά*, θυμίζω, υπενθυμίζω, σε Πλάτ. **2**. με αιτ. πράγμ., επαναφέρω στο μυαλό, στη μνήμη κάποιου, μνημονεύω, αναφέρω, *τι*, σε Ηρόδ., Σοφ. κ.λπ.· *τινί τι*, σε Αισχύλ. **3**. με γεν. πράγμ., υπενθυμίζω κάτι σε κάποιον, κάνω λόγο για, σε Θουκ. κ.λπ. **II**. **1**. Παθ. ή Μέσ., ανακαλώ στη μνήμη μου, θυμάμαι, σε Ξεν. **2**. κάνω μνεία, λόγο για κάτι, *περί τινος*, σε Αισχύλ.

ὑπό-μισθος, -ον, αυτός που υπηρετεί έναντι αμοιβής, πληρωμής, μισθού, μισθωτός, σε Λουκ.

ὑπομνάομαι[ᾶ], αποθ., προσπαθῶ να ξελογιάσω ὑπουλα, κρυφά, *ὑπεμνάασθε* (Επικ. β΄ πληθ. παρατ.) *γυναῖκα*, σε Ομήρ. Οδ.

ὑπό-μνημα, -ατος, τό, 1. ενθύμηση, μνήμη, θύμιση, ανάμνηση, υπόμνημα, χρονικό, μέσο ενθύμησης, σε Θουκ., κλπ. **2.** σημείωση, υπόμνηση, σημείωμα, σε Δημ.: σε πληθ., απομνημονεύματα, σημειώσεις, σημειώματα, πρακτικά, Λατ. *commentarii*, σε Πλάτ.

ὑπόμνησις, -εως, ἡ, 1. ενθύμηση, σε Θουκ. κ.λπ. **2.** μνεΐα, λόγος για ένα πράγμα, *ὑπόμνησιν ποιεῖσθαι τινος*, κάνω μνεΐα ενός πράγματος, στον ίδ.: *ὑπόμνησις κακῶν*, διήγηση συμφορῶν, σε Ευρ.

ὑπο-μνηστεύομαι, Μέσ., μνηστεύω, αρραβωνιάζω, σε Αριστ. — Παθ., *ὑπομνηστευθεῖς*, αρραβωνιασμένος, στον ίδ.

ὑπ-όμνυμαι, μέλ. -ομοῦμαι — Μέσ., ορκίζομαι, δίνω ὄρκο ὅτι ένα πρόσωπο δεν μπορεί να παρουσιαστεί στο δικαστήριο· ζητώ, αιτούμαι αναβολῆς της δίκης, σε Δημ. — Παθ., *ὑπομοθέντος τούτου*, η ἔνορκη αὐτή βεβαίωση, ἔνορκη μαρτυρική κατάθεση υποβλήθηκε ως απαλλαγῆ, στον ίδ. **2.** παρεμποδίζω την εκδίκηση μέσω ἔνορκης βεβαίωσης, ἔνορκης μαρτυρικής κατάθεσης σε μία γραφή παρανόμων, σε Ξεν.

ὑπομονή, ἡ (ὑπομένω)· I. το να παραμένει κάτι πίσω, σε Αριστ. **II.** ανθεκτικότητα, ανοχή, καρτερία, στον ίδ.: ανθεκτικότητα, το σθένος να κάνει κάποιος κάτι, *αἰσχροῶν ἔργα*, σε Θεόφρ.

ὑπό-μωρος, -ον, κάπως ανόητος ἢ κουτός, σε Λουκ.

ὑπο-ναίω, κατοικῶ, ζω, διαμένω κάτω ἀπὸ ἕνα μέρος, με αιτ., σε Ανθ.

ὑπονέμομαι, Μέσ., καταβροχθίζω, κατατρῶγω ἀπὸ κάτω ἢ κρυφά, σε Ανθ.

ὑπο-νέφελος, -ον (νεφέλη), αὐτός που βρίσκεται κάτω ἀπὸ τα νέφη, σύννεφα, σε Λουκ.

ὑπο-νήϊος, -ον, αὐτός που βρίσκεται κάτω ἀπὸ το ακρωτήριο Νήϊο, που βρίσκεται στην βάση του, σε Ομήρ. Οδ.

ὑπο-νήχομαι, αποθ., κολυμπῶ κάτω ἀπὸ το νερό, βουτώ, καταδύομαι, σε Πλάτ.

ὑπο-νίφω[ι], χιονίζω λιγάκι· ἀπρόσ., *ὑπένιφε*, χιόνιζε λιγάκι, σε Θουκ. — Παθ., *νύξ ὑπονιφομένη*, χιονώδης, κατάλευκη, χιονισμένη νύχτα, στον ίδ.

ὑπο-νοέω, μέλ. -ήσω, **I.** υποψιάζομαι, υποπτεύομαι, σε Ηρόδ., Ευρ. κ.λπ.: με αιτ. προσ. και απαρ., υποπτεύομαι ὅτι..., σε Ηρόδ.: *τῶν λεγόντων ὑπενοεῖτε*, αισθάνεστε υποψίες για τους ομιλητές, σε Θουκ. **II.** γενικά, υποπτεύομαι, εικάζω, φαντάζομαι, πιθανολογῶ, σχηματίζω, πλάθω, κατασκευάζω, φτιάχνω, κάνω προβλέψεις, εκτιμήσεις γύρω ἀπὸ, σε Αριστοφ.: *ἀπόλ., ὑπονοοῦντες*, κατ' εικασία, σε Πλάτ.

ὑπόνοια, ἡ (ὑπονοέω), κρυφὴ σκέψη, **I.** υποψία, εικασία, πρόβλεψη, εκτίμηση, υπόθεση, σε Αριστοφ. κ.λπ.: *ὑπόνοιαι τῶν μελλόντων*, γνώμες σχηματισμένες για μελλοντικά γεγονότα, σε Θουκ. **II.** αντικειμενική, πραγματικὴ σημασία ενός πράγματος, αληθινός σκοπός, βαθύτερη σημασία, σε Ξεν., Πλάτ. κ.λπ.

ὑπονομηδόν, επίρρ., μέσω σωλήνων, αγωγῶν, σε Θουκ.

ὑπό-νομος, -ον, I. υπόγειος, σε Στράβ. **II. 1.** *ὑπόνομος*, ὄ, ως ουσ., υπόγεια διάβαση, δίοδος, λαγούμι, ορυχείο, σε Θουκ. **2.** αγωγός νερού, υδραγωγείο, σε Ξεν.

ὑπο-νοσέω, μέλ. -ήσω, εἶμαι κάπως ἄρρωστος, σε Λουκ.

ὑπο-νοστέω, μέλ. -ήσω, επιστρέφω, αποσύρομαι, αποτραβιέμαι, αποχωρῶ, σε Ηρόδ.: βουλιάζω, βυθίζομαι, κατακαθίζω, κατασταλάζω, στον ίδ.

ὑπονόστησις, -εως, ἡ, υποχώρηση, καθίζηση, λέγεται για θάλασσα, σε Πλούτ.

ὑπο-νύσσω, μέλ. -ζω, τρυπώ ή τσιμπώ, κεντώ από κάτω· γενικά, κεντριζώ, τσιμπώ, σε Θεόκρ.

ὑπο-νυστάζω, μέλ. -ζω, κυριεύομαι από ὑπνο, αποκοιμιέμαι σταδιακά, σε Πλάτ.

ὑπό-ξύλος, -ον (ξύλον), ξύλινος από μέσα, από κάτω, δηλ. αυτός που είναι ξύλινος, αλλά επικαλυμμένος από επίστρωση μετάλλου, σε Ξεν.

ὑπο-ξύρῳ ή -έω, ξυρίζω ή κόβω λίγο τα μαλλιά — Παθ., μτχ. παρακ. *ὑπεξυρημένος*, κουρεμένος ή ξυρισμένος, σε Λουκ.

ὑπο-ξύριος[ῦ], -α, -ον (ξύρον), αυτός που βρίσκεται κάτω από ξυράφι, ξυριστική λεπίδα, σε Ανθ.

ὑπο-ξύω[ῦ], μέλ. -σω, ξύνω, αποξέω ελαφρά, σε Ανθ.

ὑπο-πᾶλαίω, μέλ. -σω, πέφτω από κάτω, συνειδητά στην πάλη, σε Λουκ.

ὑπο-πάσσω, μέλ. -πάσσω [ᾶ], σκορπίζω, χύνω, στρώνω από κάτω, σε Ηρόδ.

ὑπο-πεινάω, μέλ. -ήσω, πεινώ κάπως, αρχίζω να πεινώ, σε Αριστοφ.

ὑπό-πεμπτος, -ον, σταλμένος κρυφά, σαν κατάσκοπος, σε Ξεν.

ὑπο-πέμπω, μέλ. -ψω, **I.** στέλνω από κάτω — Παθ., αποστέλλομαι κάτω από, *σκότον*, σε Ευρ. **II.** αποστέλλω κρυφά, στέλνω κάποιον ως κατάσκοπο, παρουσιάζω ψευδομάρτυρα, σε Θουκ., Ξεν.

ὑπο-πεπτηῶτες, Επικ. μτχ. παρακ. πληθ. του *ὑπο-πτήσσω*.

ὑπο-πέρδομαι, αποθ., με Ενεργ. αόρ. β' *ὑπέπαρδον*, πέρδομαι, κλάνω λίγο, σε Αριστ.

ὑπο-περκάζω, μόνο σε ενεστ., αρχίζω να αλλάζω χρώμα, λέγεται για σταφύλια, σε Ομήρ. Οδ.

ὑπο-πετάννῳμι, μέλ. -πετάσω, απλώνω από κάτω, σε Ομήρ. Οδ.

ὑπό-πετρος, -ον, κάπως πετρώδης, σε Ηρόδ.

ὑπο-πίθηκίζω, μέλ. -σω, φέρομαι λίγο σαν πίθηκος, σε Αριστοφ.

ὑπο-πίμπλημι, μέλ. -πλήσω — Παθ., αόρ. α' *ὑπέπλησθην*. **I.** γεμίζω βαθμηδόν, σταδιακά, λίγο-λίγο — Παθ., *πώγωνος ἤδη ὑποπιμπλάμενος*, αυτός που ήδη ξεκινά να έχει πυκνά γένια, γενειάδα, μούσι, σε Πλάτ.· *ὑποπίμπλαμαι τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρύων*, έχοντας τα μάτια μου γεμάτα δάκρυα, σε Λουκ. **II.** σε Παθ., λέγεται για γυναίκες, *τέκνων ὑποπλησθῆναι*, να γίνουν μητέρες πολλών παιδιών, τέκνων, σε Ηρόδ.

ὑπο-πίμπρημι, μέλ. -πρήσω, αόρ. α' *ἔπρησα*, **I. 1.** ανάβω φωτιά κάτω από, *τὴν ὕλην*, σε Ηρόδ. **2.** καίω ὅπως πάνω σε νεκρική πυρά, *τινάς*, στον ίδ.

ὑπο-πίνω[ῖ], μέλ. -πίομαι, αόρ. β' *ὑπέπινον*, παρακ. *ὑποπέπωκα*, **1.** πίνω λιγάκι, πίνω με μέτρο, σε Πλάτ. **2.** πίνω αργά αργά, εξακολουθώ να πίνω, σε Αριστοφ., Ξεν. **3.** *ὑπο-πεπωκώς*, ο κάπως μεθυσμένος, πιωμένος, σε Αριστοφ., Ξεν.

ὑπο-πίπτω, μέλ. -πεσοῦμαι, αόρ. β' *ὑπέπεσον*, παρακ. *ὑποπέπτωκα*, **I. 1.** πέφτω κάτω από ή σωριάζομαι, καταπίπτω, βυθίζομαι, βουλιάζω, σε Πλούτ. **2.** πέφτω κάτω, υποκλίνομαι μπροστά σε κάποιον, με αιτ., σε Πλάτ.· απ' όπου, υποτάσσομαι σ' αυτόν, εμπίπτω, εντάσσομαι στην εξουσία του, σε Ισοκρ.· λέγεται για κόλακα, υποκλίνομαι με δουλοπρέπεια σε, *τινί*, σε Δημ.· με αιτ., *ὑποπεσῶν τὸν δεσπότην*, σε Αριστοφ. **3.** μένω λίγο πίσω από κάποιον άλλο, σε Δημ. **II.** διεισδύω κάτω από ή μεταξύ, σε Θουκ. **III. 1.** λέγεται για συμβάντα, περιστατικά, συμβαίνω, τυχαίνω, σε Ισοκρ. **2.** λέγεται για πρόσωπα, εμπίπτω σε τιμωρία, με δοτ., σε Πλούτ. **IV.** λέγεται για τόπους, κείτομαι, βρίσκομαι, απλώνομαι, εκτείνομαι κάτω από, με δοτ., σε Πολύβ.

ὑπο-πλάκιος[ᾶ], -α, -ον, αυτός που βρίσκεται κάτω από το ὄρος Πλάκος, στην Τρωάδα, σε Ομήρ. Ιλ.

ὑπό-πλεος, -ον, Αττ. **-πλέως, -ων**, ο αρκετά γεμάτος, πλήρης, με γεν., *δείματός εἰμι ὑπόπλεος*, εἶμαι κάπως φοβισμένος, τρομοκρατημένος, σε Ηρόδ. **ὑπο-πλέω**, μέλ. *-πλεύσομαι*, πλέω κάτω από, *ὑπόπλεον τὴν Κύπρον*, δηλ. κάτω από την υπήνεμη πλευρά της Κύπρου, έχοντας ως προκάλυμμα κατά του ανέμου την Κύπρο, σε Κ.Δ.

ὑποπλώω, Ιων. αντί *ὑποπλέω*, σε Ανθ.

ὑπο-πνέω, μέλ. *-πνεύσω*, φυσώ ελαφρά, σε Κ.Δ.

ὑπο-πόδιον, τό (πούς), σκαμνάκι, υποστήριγμα ποδιών, σε Λουκ.

ὑποποιέω, I. βάζω κάτι κάτω από — Μέσ., **1.** υποτάσσω σε εμένα, σε Λουκ. **2.** παράγω, προξενώ σταδιακά, σε Πλούτ. **3.** σε Μέσ., κερδίζω με δολια τεχνάσματα, κατακτώ, κερδίζω τη συμπάθεια κάποιου με δόλιο τρόπο, *τινά*, σε Δημ. **II.** σε Μέσ., προσποιούμαι, παριστάνω, σε Πλούτ.

ὑπο-πόλιος, -ον, κάπως γκριζός, γκριζωπός, σε Λουκ.

ὑπο-πορεύομαι, αποθ., προχωρώ κάτω από το έδαφος, σε Πλούτ.

ὑπό-πορτις, -ιος, ἡ, αυτή που έχει από κάτω της ένα μοσχαραάκι, λέγεται για αγελάδα· μεταφ., για γυναίκα, σε Ησίοδ.

ὑπο-πρίᾱμαι, αποθ., αγοράζω σε χαμηλή τιμή, σε Θεόφρ.

ὑπο-πρίω[ῖ], τρίζω τα δόντια κρυφά, σε Λουκ.

ὑπό-πτερος, -ον (πτερόν), **1.** φτερωτός, σε Ηρόδ., Σοφ. κ.λπ.· λέγεται για πλοίο, καράβι, σε Πίνδ. **2.** μεταφ., αυτός που πετά, ίπταται γρήγορα, υψούμενος, αυτός που ανεβαίνει, αυξανόμενος, στον ίδ.· *ὑπόπτερος φροντίς*, επιδόλαιη, τρελή, εξωφρενική σκέψη, σε Αισχύλ.

ὑπ-οπτεύω, μέλ. *-σω*, **I. 1.** υποψιάζομαι, σε Ξεν.· επίσης, *ὑποπτεύω εἰς τινα*, τον υποψιάζομαι, σε Θουκ. **2.** υποψιάζομαι, εικάζω, εκτιμώ, υποθέτω, πιθανολογώ, σε Ξεν. **II.** μτβ., **1.** υποπτεύομαι κάποιον, τον παρατηρώ με καχυποψία, σε Σοφ., Θουκ.· *ὑποπτεύω τινά εἰς τι*, για κάτι, σε Ηρόδ. κ.λπ. — Παθ., γίνομαι καχύποπτος, υποπτεύομαι, δυσπιστώ, σε Θουκ.· *απρόσ.*, *ὡς ὑποπτεύετο*, όπως γενικά ήταν ὑποπτο, σε Ξεν. **2.** με αιτ. προσ. και απαρ., υποπτεύομαι, υποψιάζομαι ότι, σε Ηρόδ., Θουκ. κ.λπ. **3.** με αιτ. πράγμ., κοιτώ, παρατηρώ με καχυποψία κάτι, σε Θουκ.· *αλλά επίσης, ὑποπτεύω τι*, έχω κάποια υποψία, υποψιάζομαι κάτι, σε Ευρ., Ξεν.

ὑπόπτῆς, -ου, ὁ (ὑπόψομαι), καχύποπτος, ζηλόφθονος, σε Σοφ., Θουκ.· λέγεται για άλογο, άγριος, απλησίαστος, αυτός που τρομάζει εύκολα, σε Ξεν.

ὑπο-πτήσσω, μέλ. *-ζω*, **I.** ζαρώνω από φόβο ή ριγώ από φόβο και κρύβομαι κάτω από, όπως σε λαγούς ή πουλιά, *πετάλοις ὑποπεπηῶτες* (Επικ. μτχ. παρακ. αντί *ὑποπεπηκότες*), σε Ομήρ. Ιλ.· *ὑποπτήζας τάφω*, σε Ευρ. **II.** μεταφ., ζαρώνω, μαζεύομαι μπροστά σε κάποιον άλλο, υποκλίνομαι σε, *τινί*, σε Ξεν.· επίσης, *ὑποπτήσσω τινά*, σε Αισχύλ., Ξεν.· *απόλ.*, εἶμαι μετριοπαθής, συγκρατημένος ή δειλός, άτολμος, σε Ξεν.

ὑποπτος, -ον (ὑπόψομαι), I. 1. αυτόν που βλέπει κάποιος κάτω από τα φρύδια, δηλ. αυτός που αντιμετωπίζεται με καχυποψία ή φθόνο, Λατ. *suspectus*, σε Αισχύλ., Θουκ.· με απαρ., *ὑποπτος αὐτοῖς μὴ πέμψαι*, τον υποψιάζονται ότι δεν έχει αποστείλει, σε Θουκ. **2.** λέγεται για πράγματα, *τάδ' ἦν ὑποπτα*, σε Ευρ.· *ὑποπτον καθεστήκει*, ήταν θέμα φθόνου, σε Θουκ. **3.** επίρρ., *ὑπόπτως διακεῖσθαι* ή *ἔχειν*, βρίσκομαι, τελώ υπό αμφισβήτηση, αμφιβολία, υποψία, στον ίδ., Ξεν. **II.** Ενεργ., αυτός που υποψιάζεται, που υποπτεύεται κάτι, με γεν., σε Ευρ.· *τὸ ὑποπτον*, υποψία, ζήλια, σε Θουκ.· *τῶ ὑπόπτω μου*, από υποψία για το άτομό μου, στον ίδ.· επίρρ., με καχυποψία, στον ίδ.· *ὑποπτον ἔχειν πρὸς τινα*, σε Δημ.

ὑπο-πτῦχίς, -ίδος, ἡ (πτυχή), κλειδώση, άρθρωση, *τοῦ θώρακος*, σε Πλούτ.

ὑπο-πυθμίδιος, -α, -ον (πυθμήν), αυτός που βρίσκεται κάτω από τον πυθμένα, σε Ανθ.

ὑπό-πωλος, -ον, αυτή που έχει ένα πουλαράκι από κάτω της, σε Στράβ.

ὑπο-ριπίζω, φυσώ από το κάτω μέρος ή ελαφρά, σε Ανθ.

ὑπ-όρνυμι, μέλ. -όρσω, αόρ. α' -ῶρσα· διεγείρω, εξάπτω, ξεσηκώνω, αφυπνίζω μυστικά, κρυφά ή σταδιακά, σε Όμηρ.· *τοῖον γὰρ ὑπώρορε Μοῦσα*, τέτοια ήταν η δύναμη της Μούσας να κινητοποιεί, σε Ομήρ. Οδ. — Παθ., σηκώνομαι κρυφά ή σταδιακά, στο ιδ.

ὑπ-όροφος, -ον (ὄροφος, καλάμι), *ὑπόροφος βοά*, ο μαλακός ήχος του αυλού, σε Ευρ.

ὑπορ-ράπτω, μέλ. -ψω, ράβω από κάτω· μεταφ., *ὑπορράπτω λόγον*, επινοώ μια ιστορία, σε Ευρ.

ὑπορ-ρέω, μέλ. -ρῆσομαι, **I. 1.** ρέω κάτω από ή από κάτω, σε Πλούτ. **2.** ξεχύνομαι σταδιακά, στον ιδ.· μεταφ., συρρέω σταδιακά σ' ένα μέρος, σε Λουκ. **II. 1.** μεταφ., επίσης, γλιστρώ ή παρεισφρύω, εισέρχομαι απαρατήρητος, Λατ. *subrepere*, σε Πλάτ., Δημ. **2.** παρέρχομαι, λέγεται για χρόνο, σε Αριστοφ.· λέγεται για άνθη, λουλούδια, φθείρομαι, μαραίνομαι, σε Θεόκρ.· χρησιμ. για μαλλιά, πέφτω, μειώνομαι, λιγοστεύω, σε Λουκ.· λέγεται για φίλους, καταφεύγω, προσφεύγω σε κάποιον, στον ιδ.

ὑπο-ρηγγῦμι ή -ῦω, κάνω κάτι να εκραγεί προς τα κάτω — Παθ., *οὐρανόθεν ὑπερράγη* (αόρ. β') *αἰθήρ*, ο αιθέρας σχίστηκε κάτω από τον ουρανό, σε Ομήρ. Ιλ.

ὑπόρ-ρηνος, -ον (ρήν, ἄρήν), αυτός που έχει ένα αρνάκι από κάτω του, σε Ομήρ. Ιλ.

ὑπορ-ριπίζω, μέλ. -σω, φυσώ από το κάτω μέρος ή ελαφρά, σε Ανθ.

ὑπορ-ρίπτω, μέλ. -ψω, ρίχνω από κάτω, *ὑπορρίπτω τινὰ τοῖς θηρίοις*, ρίχνω κάποιον στα άγρια θηρία, σε Πλούτ.

ὑπ-ορύσσω, Αττ. -ττω, μέλ. -ζω, σκάβω από κάτω, υποσκάπτω, υπονομεύω, φθείρω, σε Ηρόδ.

ὑπ-ορχέομαι, μέλ. -ήσομαι, **I.** αποθ., ορχούμαι με ή στον ρυθμό της μουσικής, σε Αισχύλ.· με σύστ. αιτ., *ὄρχησιν ὑπορχέομαι*, σε Πλούτ. **II.** τραγουδώ και ορχούμαι παριστάνοντας έναν χαρακτήρα, ρόλο, λέγεται για υποκριτή, ηθοποιός της παντομίμας, σε Λουκ.

ὑπόρρημα, -ατος, τό, υπόρρημα ή χορικός ύμνος αφιερωμένος στον Απόλλωνα, κυρίως σε Κρητικούς στίχους, σε Πλάτ.

ὑπό-σαθρος, -ον, κάπως σάπιος, σαπισμένος, χαλασμένος, σε Λουκ.

ὑπο-σαλπίζω, μέλ. -ζω, προαγγέλλω, παραγγέλλω μέσω σάλπιγγας, σε Ανθ.

ὑπο-σείραιοι, -ον, συρόμενος παραπλεύρως, δίπλα, σε Ευρ.

ὑπο-σείω, Επικ. **ὑποσ-σείω**, μέλ. -σω, κουνώ, σείω, τραντάζω από κάτω· *ὑποσειοῦσιν ἱμάντι*, το έθεσαν σε κίνηση κάτω από, μέσω του ἱμάντα χάρη στον οποίο περιστρέφεται το τρυπάνι, σε Ομήρ. Οδ.

ὑπο-σημαίνω, μέλ. -ἄνω, **1.** περνώ κρυφά μηνύματα, υποδεικνύω, υποδηλώνω, κάνω νύξη ή υπαινίσσομαι, υπονοώ, σε Θουκ. **2.** με στρατιωτική σημασία, *σάλπιγγι ὑποσημαίνω*, δίνω σήμα, σύνθημα, σινιάλο μέσω του ήχου της σάλπιγγας, στον ιδ.

ὑπο-σιγάω, μέλ. -ήσομαι, παραμένω σιωπηλός κατά την διάρκεια που γίνεται κάτι, σε Αισχίν.

ὑπο-σίδηρος, -ον, αναμεμειγμένος με σίδηρο ή αυτός που περιέχει μέρος, ποσότητα σιδήρου μέσα του, σε Πλάτ.

ὑπο-σιωπάω, μέλ. -ήσομαι, περνώ σε σιωπή, αποσιωπώ, σε Αισχίν.

ὑπο-σκάζω, μέλ. -άσω, κουτσαίνω λιγάκι, σε Λουκ.

ὑπο-σκάλεύω, σκαλίζω, συνδουλίζω από κάτω, ανασκαλεύω, τὸ πῦρ, σε Αριστοφ.

ὑπο-σκάπτω, μέλ. -ψω, σκάβω από κάτω, ὑποσκάπτω μακρὰ ἄλματα, μαρκάρω, σημαδεύω, σημειώνω ένα μακρὸ ἄλμα, πήδημα με μία γραμμή, σε Πίνδ.

ὑπο-σκελίζω, **1.** ανατρέπω κάποιον βάζοντάς του τρικλοποδιά, αναποδογυρίζω, ρίχνω κάτω, Λατ. supplantare, σε Δημ., Λουκ. **2.** μεταφ., ὑποσκελίζων καὶ ἀνατρέπων, σε Πλάτ., Δημ.

ὑπό-σκιος, -ον (σκιά), αυτός που βρίσκεται υπό σκιά, σκιερός, σε Πλούτ.

ὑπο-σόλοικος, -ον, ἐνοχος ελαφροῦ σολοικισμού, γλωσσικὸ ἄλθους, σε Κικ.

ὑπο-σπᾶνίζομαι, Παθ., μτχ. παρακ. ὑπεσπανισμένος, εἶμαι ανεπαρκῆς ἢ στερούμαι ἐνός πράγματος, με γεν., σε Αισχύλ. **2.** λέγεται για πράγματα, εἶμαι λειψός, ἔχω μείνει ανεκτέλεστος, ατελείωτος, μισοτελειωμένος, σε Σοφ.

ὑπο-σπάω, μέλ. -άσω [ᾶ], **1.** αφαιρῶ, αποσπῶ κάτι από κάτω, σε Πλάτ., Δημ. **2.** αποσπῶ κρυφά, ὑπέσπασε φυγῆ πόδα, ἀπέσυρε τὸ πόδι του κρυφά, ανεχώρησε κρυφά, σε Ευρ.

ὑπο-σπείρω, σπέρνω κρυφά, σε Ανθ.

ὑπό-σπονδος, -ον (σπονδή), αυτός που βρίσκεται κάτω από συνθήκη, συμφωνία, δεσμευμένος ἢ εξασφαλισμένος μέσω συνθήκης, συμφωνίας, σε Ηρόδ., Ξεν.· ἰδίως, λέγεται για περισυλλογή νεκρῶν ἀπὸ πεδίο μάχης, τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους ἀποδιδόναι, επιτρέπω, χορηγῶ, παρέχω ἀνακωχή για τὴν περισυλλογή των νεκρῶν, σε Θουκ.· τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους κομίζεσθαι, ἀναιρεῖσθαι, ἀπαιτῶ, αἰτούμαι ἀνακωχῆς για να πράξω ἐτσι (περισυλλογή νεκρῶν), ως παραδοχή, ἀναγνώριση τῆς ἥττας σε Ηρόδ., Ξεν. κ.λπ.

ὑποσ-σαίνω, ὑποσ-σεῖω, Επικ. ἀντὶ ὑπο-σαίνω, ὑπο-σεῖω.

ὑπο-στάθμη, ἡ, = ὑπόστασις, κατακάθι, ἴζημα, τρυγία, σε Πλάτ.· ἐν τῇ Ρωμύλου ὑποστάθμη, in facere Romuli, σε Πλούτ.

ὑπο-σταῖην, ευκτ. αορ. β' του ὑφ-ίστημι· ὑποστάς, μτχ.

ὑπόστᾶσις, -εως, ἡ (ὑφίσταμαι), I. αυτός που κάθεται στον πυθμένα, κατακάθι, ἴζημα, τρυγία, σε Αριστ. **II. 1.** οτιδήποτε τοποθετεῖται ἀπὸ κάτω, υπόθεση, περιεχόμενο μίας ομιλίας, λόγου ἢ ποιήματος, σε Πολύβ. κ.λπ. **2.** θεμέλιο ἢ ἔδαφος, βάση, ὁ λόγος των ἐλπίδων, τῆς αυτοπεποίθησης, σιγουριάς, βεβαιότητας, του θάρρους, τῆς ασφάλειας, σε Κ.Δ. **III.** ουσία, ἡ ἀληθινή, πραγματικὴ φύση ἐνός πράγματος, βασικὴ ἀρχή, πεμπτουσία, στο ἰδ.

ὑποστάτης[ᾶ], -ον, ὁ (ὑφίσταμαι), αυτό που στέκεται κάτω ἀπὸ, στήριγμα, υποστήριγμα, στύλος, στυλοβάτης, σε Πλούτ.

ὑποστᾶτός, -όν, ρημ. ἐπίθ. του ὑφίσταμαι, ἀνθεκτικὸς ἢ υποφερτός, σε Ευρ.

ὑπο-στᾶχύομαι (στάχυς), Παθ., μεγαλώνω, αυξάνομαι ἢ μεστῶνω σταδιακὰ ὅπως τα στάχυα του σιταριοῦ ἢ του καλαμποκιοῦ, σε Ομήρ. Οδ.

ὑπο-στεγάζω, υποστηρίζω, υποστυλώνω ἀπὸ κάτω, σε Αισχύλ.

ὑπό-στεγος, -ον (στέγη), αυτός που βρίσκεται κάτω ἀπὸ στέγη, αυτός που βρίσκεται μέσα σε σπίτι, σε Σοφ.

ὑπο-στέγω, κρύβω, καλύπτω ἀπὸ κάτω, σε Ξεν.

ὑπο-στέλλω, μέλ. -στελῶ, ἀορ. α' -έστειλα, παρακ. -έσταλκα, **I. 1.** κατεβάζω, συστέλλω, ἰστίον ὑπέστειλε, κατέβασε τα πανιά του, σε Πίνδ. **2.** οπισθοχωρῶ γυρεύοντας καταφύγιο, ἄσυλο, σε Πλούτ.· ὑποστέλλω ἑαυτόν, προφυλάσσομαι, προστατεύομαι πίσω ἀπὸ, τινί, στον ἰδ.· ἐπίσης, ἀποσύρομαι, τραβιέμαι πίσω, σε Κ.Δ. **II.** Μέσ., ὑποστέλλεσθαί τι, καλύπτω, συγκαλύπτω,

αποκρύπτω κάτι από φόβο, υπεκφεύγω, παραποιώ την αλήθεια σκόπιμα, υποκρίνομαι, προσποιούμαι, σε Ευρ., Πλάτ. κ.λπ.· *μηδὲν ὑποστειλάμενος*, αυτός που δεν υποκρίνεται, δεν προσποιείται, σε Δημ.

ὑπο-στενάζω, I. βγάζω βαθύ αναστεναγμό, σε Σοφ. **II.** στενάζω υπό το βάρος ενός πράγματος, *τι*, σε Αισχύλ.

ὑπο-στενάχιζω ή **-στοναχιζω**, στενάζω κάτω από, με δοτ., σε Ομήρ. Ιλ., Ησίοδ.

ὑπο-στένω, αναστενάζω χαμηλόφωνα, αρχίζω να αναστενάζω, σε Σοφ.· γογγύζω, αγανακτώ, σε Αριστοφ.

ὑπο-στήναι, απαρ. αορ. β' του *ὑφ-ίστημι*.

ὑπο-στηρίζω, υποστυλώνω, συγκρατώ, στηρίζω, βαστώ, σε Λουκ.

ὑπο-στήτω, γ' ενικ. προστ. αορ. β' του *ὑφ-ίστημι*.

ὑποστολή, ή, δισταγμός, οπισθοχώρηση, ατολμία, αποφυγή, υπεκφυγή, σε Κ.Δ.

ὑπο-στοναχιζω = *ὑποστεναχιζω*.

ὑπο-στορέννυμι ή καλύτερα **-στόρνυμι**, επίσης **στρώννυμι** ή **-ύω**· μέλ. - *στορέσω*, αόρ. α' -*εστόρεσα*· επίσης *-στρώσω*, αόρ. α' -*έστρωσα*, παρακ.

ὑπέστρωκα· Παθ., *ὑπέστρωμαι*· αλείφω, απλώνω, τοποθετώ ή στρώνω κάτω από· ιδίως, λέγεται για κλινοσκεπάσματα, *δέμνια ὑποστορέσαι*, σε Ομήρ. Οδ.· *λέκτρα ὑποστρώσαι τινι*, στρώνω το κρεβάτι για κάποιον, δηλ. τον υπηρετό ως σύζυγος, σε Ευρ. — Παθ. *αί εὖναι ὑποστόρννυται*, σε Ξεν.· *ἢ χαλκός ὑπέστρωται*, η οποία είχε ως υπόστρωμα χαλκό, παρ' Ηροδ.

ὑποστράτηγέω, υπηρετώ ως υποστράτηγος υπό τις διαταγές ενός άλλου, με δοτ., σε Ξεν.

ὑπο-στράτηγος, ό, αντιστράτηγος, σε Ξεν.

ὑπο-στρέφω, μέλ. -*ψω*, **I.** στριφογυρίζω από εδώ κι από εκεί, φέρνω πίσω, αναγκάζω κάποιον να κάνει μεταβολή, *ἵππους*, σε Ομήρ. Ιλ.· *Βακχίαν ὑποστρέφων ἄμιλλαν*, επαναφέροντας την Βακχική ἄμιλλα, πάλη, αγώνα, δηλ. μετατρέποντας τη θλίψη σε θορυβώδη χαρά, σε Σοφ. **II.** αμτβ., γυρίζω από εδώ κι από εκεί, υποχωρώ αμέσως, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ., Αττ.· ομοίως σε Παθ., *αὐτίς ὑποστρεφθείς*, σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ. **2.** γενικά, επιστρέφω, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ.· ομοίως σε Μέσ. μέλ., σε Ομήρ. Οδ. **3.** απομακρύνομαι, γυρίζω την πλάτη σε κάποιον, συνεπώς, αποφεύγω επίθεση, σε Ευρ., Ξεν. **4.** η μτχ. *ὑποστρέψας*, ως επίρρ., αντίστροφα, ανάποδα, τουναντίον, σε Αριστοφ.

ὑπο-στροβέω, ταράζω εσωτερικά, σε Αισχύλ.

ὑποστροφή, ή, μεταβολή, στριφογύρισμα, στροφή προς το αντίθετο μέρος, περιστροφή, σε Ηρόδ.· *ἐξ ὑποστροφῆς*, λέγεται για ἄρμα, αφότου παρακάμπτει το τέρμα (meta) του *διαύλου*, δηλ. στρέφεται αστραπιαία προς το αντίθετο μέρος, σε Σοφ.· αντιθέτως, τουναντίον, παρά Δημ.

ὑπόστρωμα, -ατος, τό, οτιδήποτε στρώνεται, τοποθετείται από κάτω, στρώμα, στρωμνή, στρωσίδια, σε Ξεν.

ὑπο-στρώννυμι = *ὑπο-στορέννυμι*.

ὑπο-στύφω[ῦ], μέλ. -*ψω*, είμαι κάπως στυφός, στρυφνός, δριμύς, σε Πλούτ.

ὑπο-συγχέω, μέλ. -*χεῶ*, συγχέω λιγάκι — Παθ., είμαι κάπως συγκεχυμένος, σε Λουκ.

ὑπο-σϋρίζω, Αττ. **-ίττω**, μέλ. -*ζω*, σφυρίζω ελαφρά, θροίζω, τρίζω, τσαλακώνω, σε Αισχύλ.

ὑπο-σύρω[ῦ], σύρω, σέρνω προς τα κάτω, σε Πλούτ., Λουκ.

ὑπο-σφίγγω, σφίγγω σφιχτά από κάτω, σε Ανθ.

ὑπο-σχεθεῖν, ποιητ. αντί *ὑπο-σχεῖν*, απαρ. αορ. β' του *ὑπ-έχω*.

ὑπό-σχεο, Επικ. προστ. αορ. β' του ὑπ-ισχνέομαι.

ὑπο-σχές, προστ. αορ. β' του ὑπ-είχω.

ὑπο-σχέσθαι, απαρ. αορ. β' του ὑπ-ισχνέομαι.

ὑποσχεσίη, ἦ, Επικ. αντί ὑπόσχεσις, σε Ομήρ. Ιλ.

ὑποσχέσιον, τό, = το επόμ., σε Ανθ.

ὑπόσχεσις, -εως, ἦ (ὑπισχνέομαι), I. εγγύηση, δέσμευση, προσυμφωνία, υπόσχεση, σε Όμηρ., Ηρόδ., Αττ.· ὑπόσχεσιν ἀπολαβεῖν, λαμβάνω, δέχομαι την εκπλήρωση της υπόσχεσης, σε Ξεν.· ἀπαιτεῖν τὰς ὑποσχέσεις, απαίτηση εκπλήρωσής τους, σε Αριστ.· ὑπόσχεσιν ψεύδεσθαι, αποτυγχάνει στην εκπλήρωση, ολοκλήρωση, εκτέλεσή του, σε Αισχίν. **II.** επάγγελμα (ως τρόπος, μέθοδος του βίου), σε Λουκ.

ὑπο-σχόμενος, μτχ. αορ. β' του ὑπισχνέομαι· υποτ. ὑπόσχωμαι.

ὑπο-σχών, μτχ. αορ. β' του ὑπ-έχω.

ὑποταγή, ἦ, υπαγωγή, υποτέλεια, υπόταξη, υποδούλωση, καθυπόταξη, υποταγή, υπακοή, σε Κ.Δ.

ὑπο-τάμνω, Ιων. αντί ὑπο-τέμνω.

ὑπο-τᾶνύω = ὑποτείνω, σε Ομήρ. Ιλ.

ὑπο-τᾶράσσω, συνηρ. **-θράσσω**, Αττ. **-ττω**· μέλ. -ζω· αναταράζω, τaráζω από κάτω ή λιγάκι, σε Αριστοφ. — Παθ., τaráζομαι κάπως, σε Λουκ.

ὑπο-ταρβέω, μέλ. -ήσω, ζαρώνω από φόβο μπροστά σε κάποιον, τινά, σε Ομήρ. Ιλ.

ὑπο-ταρτάριος[ᾱ], -ον, αυτός που βρίσκεται κάτω από τον Τάρταρο, λέγεται για τους Τιτάνες, σε Ομήρ. Ιλ., Ησίοδ.

ὑπότᾶσις, -εως, ἦ (ὑποτείνω), έκταση, πεδίων ὑποτάσεις, πεδιάδες που εκτείνονται κάτω από, σε Ευρ.

ὑπο-τάσσω, Αττ. **-ττω**, μέλ. -ζω· **I.** τοποθετώ ή τακτοποιώ από κάτω, τί τινι, σε Πλούτ. **II.** υποτάσσω, υποβάλλω, ἑαυτόν τινι, στον ίδ.· ἑαυτῷ τὰ πάντα, σε Κ.Δ. — Παθ., υποτάσσομαι, πειθαρχώ σε κάποιον, τινι, στο ίδ.

ὑπο-τείνω, μέλ. -τενῶ, **I. 1.** εκτείνω, τεντώνω από κάτω, βάζω, θέτω από κάτω, ἀντηρίδας ὑποτείνω πρὸς τοὺς τοίχους, μπήγω εγκαρσίως δοκάρια, έτσι ώστε να ενισχύσω, να στρίξω τις πλευρές του πλοίου, σε Θουκ. **2.** τεντώνω ισχυρά, σε Αριστοφ.· μεταφ., ενισχύω την ένταση, επιτείνω, αυξάνω πολλαπλασιάζω, σε Σοφ. **II. 1.** υπόσχομαι, προτείνω να κάνω κάτι, με απαρ., σε Ηρόδ., Θουκ.· επίσης, ὑποτείνω τινὶ μισθοὺς, σε Αριστοφ.· ἐλπίδας, σε Δημ. **2.** προτείνω, ὑποτείνω τινὶ λέγειν, σε Ευρ.

ὑπο-τειγίζω, μέλ. Αττ. **-ιῶ**, κτίζω τείχος από κάτω για αποκλεισμό ή κατά πλάτος, διαγωνίως, κτίζω ένα εγκάρσιο τείχος, σε Θουκ.

ὑποτείχισις, -εως, ἦ, ανέγερση, κτίσιμο ενός τείχους κατά πλάτος, σε Θουκ.

ὑποτείχισμα, -ατος, τό, εγκάρσιο τείχος, σε Θουκ.

ὑπο-τελέω, μέλ. -έσω, αποπληρώνω, εξοφλώ οφειλή, χρέος, σε Ηρόδ., Ξεν. κ.λπ.· απόλ., πληρώνω φόρο υποτέλειας, σε Θουκ.

ὑπο-τελής, -ές (τέλος IV), γεν. -έος, **I.** αυτός που είναι υποχρεωμένος να πληρώνει φόρους, φορολογήσιμος, φορολογητέος, Λατ. vectigalis, σε Θουκ.· πλήρες, ὑποτελὴς φόρου, στον ίδ. **II.** Ενεργ., μισθωτός, με γεν., σε Λουκ.

ὑπο-τέμνω, Ιων. **-τάμνω**, μέλ. **-τεμῶ** και **τεμοῦμαι**, αόρ. β' ὑπ-ἐτάμον, Επικ. απαρ. **-ταμέειν**, παρακ. **-τέμμηκα** — Παθ., αόρ. α' **-ετμήθην**, παρακ. **-τέμμημαι**·

1. αποκόπτω, αφαιρώ από κάτω, αφαιρώ κόβοντας, σε Όμηρ. — Παθ., σε Αισχίν. **2.** κόβω κρυφά ή παράνομα, λέγεται για πωλητή δερμάτων, σε Αριστοφ. **II. 1.** αποσπώ, διακόπτω, σταματώ, σε Ξεν.· ομοίως σε Ηρόδ.·

ὑποτεμένεσθαι τὰς ὁδοὺς, εμποδίζω, φράζω, κλείνω, παρακωλύω τον δρόμο

κάποιου, σταματώ κάποιον απότομα, σε Αριστοφ.· *ὑποτέμνεσθαι τινα*, τον εμποδίζω, σε Ξεν.

ὑπο-τίθημι, μέλ. -θήσω, αόρ. *ἀ΄ ὑπ-έθηκα*· **I. 1.** βάζω, τοποθετώ από κάτω, *τίτινι*, σε Ομήρ. Ιλ. — Μέσ., θέτω, βάζω κάτω από τα πόδια μου, σε Ξεν. **2.** τοποθετώ, θέτω από κάτω ως θεμέλιο ή αρχή, στον ίδ., σε Δημ. — Παθ., τοποθετούμαι ως βάση, τίθεμαι ως υπόθεση, σε Πλάτ. — Μέσ., δέχομαι, παίρνω ως αρχή, παίρνω ως δεδομένο, δέχομαι, θεωρώ, εκλαμβάνω, στον ίδ., σε Δημ.· με αιτ. και απαρ., θεωρώ ή υποθέτω ότι..., σε Πλάτ. **II. 1.** προτείνω κάτω από, παρουσιάζω, σε Λουκ.· μεταφ., προτείνω, εισηγούμαι, σε Ευρ. κ.λπ.· ομοίως σε Μέσ., υποδεικνύω, συμβουλεύω κάποιον κάτι, *ὑποθέσθαι τινὶ βουλήν*, σε Ομήρ. Ιλ.· *ἔπος, ἔργον ὑποθέσθαι τινί*, υποδεικνύω έναν λόγο, μία ενέργεια, σε κάποιον οποιονδήποτε, τον συμβουλεύω ή του συνιστώ επί τούτου, σε Ομηρ., Ηρόδ. κ.λπ. **2.** με δοτ. προσ. μόνο, *ὑποθέσθαι τινί*, συμβουλεύω, νουθετώ, παραινώ κάποιον, σε Ομήρ. Οδ., Αριστοφ. κ.λπ.· με απαρ., συμβουλεύω, προτρέπω κάποιον να κάνει κάτι, σε Ηρόδ., Θουκ. **3.** προβάλλω, *σκοπόν*, ως σημάδι ή σκοπό, σε Αριστ. — Μέσ., προβάλλω στον εαυτό μου, σε Ισοκρ. **III. 1.** κατατίθεμαι ως παρακαταθήκη ή εγγύηση, βάζω ενέχυρο, ενεχυριάζω, υποθηκεύω, σε Ηρόδ., Αισχίν. κ.λπ.· σε Μέσ., λέγεται για υποθήκη, δανείζω χρήματα επί ενέχυρο, σε Δημ. **2.** εκθέτω σε κίνδυνο, ριψοκινδυνεύω, διακινδυνεύω, σε Πλάτ.· *ὑποθείς τὸν ἴδιον κίνδυνον*, με δικό του ρίσκο, σε Δημ.

ὑπο-τιμάομαι, Μέσ., ως δικανικός όρος, όπως το *ἀντιτιμάομαι*, προτείνω μια μικρότερη ποινή, τιμωρία για τον εαυτό μου, σε Ξεν.

ὑπ-οτοβέω, ηχώ, ακούγομαι σαν απάντηση, απηχώ, σε Αισχύλ.

ὑπο-τονθορύζω, ψιθυρίζω χαμηλόφωνα, σε Λουκ.

ὑποτοπεύω, = το επόμ., *τινά*, σε Θουκ.· με αιτ. και απαρ., στον ίδ.

ὑποτοπέω, αόρ. *ἀ΄ -ετόπησα*· **I. 1.** υποπτεύομαι, υποψιάζομαι, σε Θουκ.· με αιτ. και απαρ., στον ίδ. **2.** με αιτ. προσ., τον υποπτεύομαι, στον ίδ. **II.** ομοίως ως αποθ., **ὑποτοπέομαι**, αόρ. *ἀ΄ ὑπετοπήθην*· υποψιάζομαι κάτι, σε Ηρόδ., Αριστοφ.· με αιτ. και απαρ., υποπτεύομαι ότι..., σε Ηρόδ., Αριστοφ.

ὑπο-τραυλίζω, μέλ. -σω, τραυλίζω λιγάκι, σε Λουκ.

ὑπο-τρέμω, τρέμω λιγάκι, σε Πλάτ.

ὑπο-τρέφω, μέλ. -θρέψω, ανατρέφω κρυφά — Μέσ., ανατρέφω με στοργή, περιποιούμαι κρυφά, σε Ξεν., Λουκ. — Παθ., αυξάνομαι κατά διαδοχή, Λατ. *subnasci*, σε Πλάτ.

ὑπο-τρέχω, μέλ. -θρέξομαι και -δράμοῦμαι, αόρ. β΄ -έδραμον· ποιητ. παρακ. -δέδρομα· **I.** τρέχω κάτω από, *ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων*, έτρεξε κάτω από το ξίφος και σκύβοντας σφιχταγκάλιασε τα γόνατά του, σε Ομήρ. Οδ.· *ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ ἵππου ὑπέδραμε κύων*, σε Ηρόδ.· *ἀπ' ὅπου*, τρέχω, σε Αριστοφ. **II.** απλώνομαι ή εκτεινομαι από κάτω, σε Ομηρ. Ὑμν. **III. 1.** εισέρχομαι τρέχοντας μεταξύ, διακόπτω, παρεμβάλλομαι, σε Αριστοφ., Ξεν. **2.** χώνομαι κρυφά, δόλια στην εύνοια κάποιου, κολακεύω ή απατώ, σε Ευρ., Πλάτ.

ὑπο-τρέω, μέλ. -τρέσω, τρέμω λιγάκι, διστάζω, οπισθοχωρώ, υποχωρώ, σε Ομήρ. Ιλ.· με αιτ., τρέπομαι σε φυγή ενώπιον κάποιου, στο ίδ.

ὑπο-τρηχύνω, **ὑπό-τρηχυσ**, Ιων. αντί *ὑπο-τράχ-*.

ὑπο-τρίβω[ῃ], μέλ. -ψω, σκουπίζω, τρίβω τα υπολείμματα φαγητού ενός πιάτου, σε Κρατίν.

ὑπότριμμα, -ατος, τό, φαγητό παρασκευασμένο από ποικίλα υλικά κοπανισμένα και αναμεμιγμένα, ανακατωμένα μαζί, Λατ. *moretum*, σε Κωμ.

ὑποτρομέω = ὑποτρέμω, τρέμω κάτω από κάποιον, λέγεται για τα μέλη, σκέλη ενός άνδρα, σε Ομήρ. Ιλ.

ὑπότρομος, -ον, κάπως φοβισμένος ή δειλός, φοβιτσιάρης, σε Αισχίν., Λουκ.
ὑποτροπή, ἢ (ὑποτρέπω), I. μεταστροφή, αλλαγή, μεταβολή, απόκρουση, απώθηση, ήττα, αποτυχία, σε Πλούτ. **II.** ξαναπέσιμο, ξανακύλισμα, επιστροφή, επάνοδος, στον ίδ.

ὑπότροπος, -ον (ὑποτρέπω), 1. επανερχόμενος, αυτός που επιστρέφει, επανακάμπτει, σε Όμηρ., Ευρ. **2.** αυτός που συνέρχεται από το πλήγμα ενός κτυπήματος, σε Θεόκρ.

ὑπο-τροχάω, ποιητ. αντί ὑποτρέχω, σε Μόσχ.

ὑπο-τρύζω, ψιθυρίζω, μουρμουρίζω, σιγομουρμουρίζω, σε Ανθ.

ὑπο-τρώγω, μέλ. -ζομαι, αόρ. β' ὑπ-έτρᾶγον· τρώω προκαταρκτικά (σαν ορεκτικό), σε Ξεν.

ὑπο-τυπόω, σχεδιάζω, διατυπώνω σε γενικές, γραμμές, Λατ. adumbrare, σε Αριστ.

ὑπο-τύπτω, μέλ. -ψω, ρίχνω ή πιέζω, ωθώ προς τα κάτω, κοντιῶ ὑποτύπτω ἐς λίμνην, πιέζοντας τον πάσσαλο στη λίμνη, πλήττοντας προς τα κάτω μ' αυτόν, σε Ηρόδ.· ὑποτύπτουσα φιάλη ἐς τὴν θήκην, βυθίζοντας τη φιάλη στη θήκη, κιβώτιο, στον ίδ.· ὑποτύψας τούτῳ (ενν. ἡμίσει ἀσκοῦ) ἀντλεί, βάζοντας τον κουβά στο νερό αντλεί νερό, στον ίδ.· ὑποτύπτω τοῖν ποδοῖν, σε Αριστοφ.

ὑποτύπωσης[ῶ], -εως, ἢ, περίγραμμα, σχεδιάγραμμα, υπόδειγμα, σχέδιο, σε Κ.Δ.

ὑπο-τύφομαι[ῶ], Παθ., καίγομαι με φωτιά που σιγοκαίει, κρυφοκαίει, καίγομαι κρυφά, σε Πλούτ., Λουκ.

ὑπό-τύφος, -ον, κάπως υπερόπτης, αλαζόντας, επηρμένος, αυθάδης, σε Πλούτ.

ὑπ-ουθάτίας, -ου, αυτός που βρίσκεται κάτω από μαστό, αυτός που θηλάζει, σε Ανθ.

ὑπ-ουλος, -ον (οὐλή), λέγεται για πληγές, τραύματα, αυτός που σαπίζει κάτω από πληγή· μεταφ., γεμάτος από κρυφά κακοφορμισμένα τραύματα, νοσηρός, σαθρός κάτω από, σε Πλάτ. κ.λπ.· ὑπουλος ἀὐτονομία, ψεύτικη αυτονομία, ανεξαρτησία, σε Θουκ.· κάλλος κακῶν ὑπουλον, εξωτερικό κάλλος που υποκρύπτει εσωτερικά κακά, σε Σοφ.· επίρρ., ὑπούλως ἀκροᾶσθαι, υποκριτική, ψεύτικη υπακοή, σε Πλούτ.

ὑπ-ουράνιος, -ον, I. κάτω από τον ουρανό, κάτω από τον ορίζοντα, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** αυτός που φθάνει, εκτείνεται μέχρι τον ουρανό, σε Όμηρ.

ὑπουργέω (ὑπουργός), μέλ. -ήσω, προσφέρω υπηρεσία ή βοήθεια σε κάποιον, υπηρετώ, βοηθώ, συντρέχω, τινί, σε Ηρόδ. κ.λπ.· χρηστὰ ὑπουργέω (ενν. τοῖς Ἀθηναίοισι), τους παρέχω καλή υπηρεσία, σε Ηρόδ. κ.λπ.· ὑπουργέω χάριτινί, σε Αισχύλ. — Παθ., τὰ ὑπουργημένα, οι προσφερόμενες, παρεχόμενες υπηρεσίες, σε Ηρόδ.

ὑπούργημα, -ατος, τό, προσφερόμενη, παρεχόμενη υπηρεσία, σε Ηρόδ., Ξεν.

ὑπουργητέον, ρημ. επίθ., αυτό που πρέπει να του προσφερθεί υπηρεσία, σε Λουκ.

ὑπουργία, ἢ, παρεχόμενη, προσφερόμενη υπηρεσία, σε Σοφ., Αριστ.

ὑπ-ουργός, -όν (ἔργον), αυτός που προσφέρει, παρέχει υπηρεσία, εξυπηρετικός, χρήσιμος, ωφέλιμος, βοηθητικός, συντελεστικός, αυτός που συμβάλλει σε κάτι, με δοτ., σε Ξεν.

ὑπο-φαίνω, μέλ. -φᾶνῶ, **I. 1.** φέρνω κάτι στο φως κάτω από, θρηῖνον ὑπέφηνε τραπέζης, τράβηξε το σκαμνί κάτω από το τραπέζι, σε Ομήρ. Οδ. **2.** δείχνω

λιγάκι, μόλις που δείχνω, σε Δημ. **II. 1.** Παθ., φαίνομαι από κάτω, *ὑπὸ τὰς πύλας πόδες ὑποφαίνονται*, σε Θουκ. **2.** μόλις που φαίνομαι, είμαι ορατός μόνο κατά το ήμισυ, σε Ξεν. **III.** Ενεργ., χρησιμ. ως αμτβ. για την αυγή της ημέρας, *ὑποφαίνει ἡμέρα*, ημέρα που μόλις αρχίζει αρχίζει να χαράζει, στον ίδ.· ομοίως, *ὑπέφαινε ἔαρ*, στον ίδ.· μεταφ., *τὰ νῦν ὑποφαίνοντα*, δυσκολίες οι οποίες τώρα μας ξημερώνουν, μας παρουσιάζονται, σε Πλάτ.

ὑποφάτις, Δωρ. αντί *ὑποφήτις*.

ὑπό-φαισις, ἡ (φαίνω), φως που ξεπροβάλλει μέσα από μια μικρή οπή, τρύπα, στενό άνοιγμα, σε Ηρόδ.

ὑπο-φείδομαι, μέλ. -*σομαι*, αποθ., φείδομαι, διαθέτω λιγάκι, σε Ξεν.

ὑποφειδομένως, επίρρ., με κάποια φειδώ, λιτά, σπάνια, σε Πλούτ.

ὑπο-φέρω, μέλ. *ὑπ-οίσω*, αόρ. *ἀ΄ ὑπήνεγκα* (Ιων. *ὑπήνεικα*) ἡ αόρ. *β΄ ὑπήνεγκον*, **I.** φέρω κάποιον εκτός κινδύνου· ιδίως, τον βγάζω από κίνδυνο, σε Ομήρ. **II.** υποφέρω ἡ βαστώ με το να βρίσκομαι από κάτω, ανέχομαι, κουβαλώ ένα φορτίο, βάρος, σε Ξεν.· μεταφ., ανέχομαι, υπομένω, βαστώ, αντέχω, βαστάω, υποκύπτω, παραδίνομαι σε, *πόνους καὶ κινδύνους*, σε Ισοκρ.· *γῆρας καὶ πενίαν*, σε Αισχίν. κ.λπ. **III.** προσφέρω, προτείνω, παρουσιάζω, σε Σοφ.· προσποιούμαι, προφασίζομαι, σε Ξεν. **IV.** φέρω προς τα κάτω — Παθ., παρασύρομαι από το ρεύμα, σε Πλούτ.· μεταφ., γλιστρώ ἡ (κατα)βυθίζομαι, καταρρέω, στον ίδ.

ὑπο-φεύγω, μέλ. -*ξομαι*, **I.** ξεφεύγω κρυφά, κατορθώνω να ξεφύγω, σε Ομήρ. **II.** Ευρ.· αποσύρω από, προσπαθώ να αποφύγω κάτι, σε Θουκ. **III.** απόλ., αποσύρομαι για λίγο, λιγάκι, απομακρύνομαι, σε Ηρόδ., Θουκ.

ὑποφητεύω, έχω το αξίωμα του *ὑποφήτου*, σε Λουκ.

ὑπο-φήτης, -ου, ὁ (φημί), εξηγητής, ερμηνευτής, ιερέας που αναγγέλλει έναν θείο χρησμό, σε Ομήρ. **II.**· *Μουσάων ὑποφήται*, δηλ. οι ποιητές, σε Θεόκρ.

ὑπο-φήτις, Δωρ. -*φάτις*, ἡ, θηλ. του *ὑποφήτης*, σε Πίνδ., Ανθ.

ὑποφήτωρ, -ορος, ὁ, ἡ, = *ὑποφήτης*, σε Ανθ.

ὑπο-φθάνω[α], αόρ. *β΄ ὑπ-έφθην*, απαρ. *ὑπο-φθῆναι*, μτχ. -*φθάς*, επίσης σε Μέσ. μτχ. -*φθάμενος*, **I.** σπεύδω πριν από, προλαβαίνω, προφθαίνω, σε Ομήρ. **II.** με αιτ., προηγούμαι κάποιου σε κάτι, σε Πλούτ. — Μέσ., *τὸν ὑποφθαμένη φάτο μῦθον*, σε Ομήρ. **III.** *ὄδ.*

ὑπο-φθέγγομαι, μέλ. -*ξομαι*, αποθ., **1.** μιλώ σε χαμηλό τόνο, χαμηλόφωνα, λέγεται για εγαστρίμυθο, σε Πλάτ. **2.** αποκρίνομαι, απαντώ, σε Πλούτ.

ὑπο-φθονέω, μέλ. -*ήσω*, αισθάνομαι κρυφή ζήλια για κάποιον, *τινί*, σε Ξεν.

ὑπό-φθονος, -ον, κάπως ζηλιάρης· επίρρ., *ὑποφθόνως ἔχειν*, το να συμπεριφέρεται κάποιος κάπως ζηλότυπα, σε Ξεν.

ὑπο-φλέγω, μέλ. -*ξω*, θερμαίνω από κάτω, σε Ανθ.

ὑπο-φόνιος, -ον, αυτός που σκοτώνει κρυφά, δολοφονικός, σε Σοφ.

ὑποφορά, ἡ (ὑποφέρω), κράτηση σε υποταγή, σε ομηρία, πρόφαση, σαν είδος δικαιολογίας, σε Ξεν.

ὑπο-φραδμοσύνη, ἡ (φραδμων), παραίνεση, συμβουλή, νουθεσία, σε Ησίοδ.

ὑπο-φρίσσω, Αττ. -*ττω*, μέλ. -*ξω*, ριγώ, τρέμω, ανατριχιάζω από φόβο ελαφρά, σε Λουκ.

ὑπο-φϋγεῖν, απαρ. αορ. *β΄* του *ὑπο-φεύγω*.

ὑπο-φύω, κάνω κάτι να φυτρώσει από κάτω, σε Ομήρ. **II.**

ὑπο-φωλεύω, φωλιάζω κάτω από, *τινί*, σε Ανθ.

ὑπο-φωνέω, μέλ. -*ήσω*, φωνάζω προς απάντηση, απαντώντας, σε Πλούτ.· τραγουδώ προς απάντηση, σε Μόσχ.

ὑπο-χάζομαι, Επικ. αόρ. β' -κεκαδόμην· αποθ., αποσύρομαι, υποχωρώ τμηματικά ή λιγάκι, σε Ομήρ. Ιλ.

ὑπο-χᾶλινίδιος, -α, -ον (χαλινός), αυτός που βρίσκεται κάτω από χαλινάρι· ή ὑποχαλινιδία (ενν. ήνία), μίαντας, λουρί στο πηγούνι που έχει προσδεθεί στο χαλινάρι, σε Ξεν.

ὑπό-χαλκος, -ον, αυτός που περιέχει μείγμα χαλκού, σε Πλάτ.

ὑπο-χᾶράσσω, Αττ. -ττω, μέλ. -ζω, χαράζω από κάτω, σε Πλούτ.

ὑπο-χᾶροπος, -όν, κάπως σπирτόζος, έξυπνος, σε Ξεν.

ὑπο-χάσκω, αόρ. β' ὑπέχᾶνον, παρακ. ὑποκέχηνα· χάσκω λιγάκι, σε Αριστοφ., Ξεν.

ὑπό-χειρ, ό, ή, = το επόμ., σε Σοφ.

ὑποχείριος, -ον και -α, -ον (χείρ), **1.** αυτός που βρίσκεται κάτω από το χέρι, εξουσία κάποιου, αυτός που βρίσκεται στο χέρι κάποιου, στην δικαιοδοσία του, σε Ομήρ. Οδ. **2.** λέγεται για πρόσωπα, ο υποκείμενος στην εξουσία κάποιου, ο υπό τις διαταγές του, τινι, σε Ηρόδ. κ.λπ.· λαβεῖν τινα ὑποχείριον, οδηγώ κάποιον υπό την εξουσία μου, σε Ευρ.· ἔχειντινὰ ὑποχείριον, σε Θουκ.
ὑπο-χέω, μέλ. -χεῶ, αόρ. α' ὑπέχεα, Επικ. -εχεα — Παθ., παρακ. ὑποκέχυμαι· χύνω σε ποτήρι που τοποθετείται από κάτω, χύνω έξω· λέγεται για ξηρά πράγματα, στρώνω ή απλώνω από κάτω, σε Όμηρ. — Παθ., φύλλα ὑποκεχυμένα ὑπὸ τοῖς ποσί, φύλλα διασκορπισμένα κάτω από τα πόδια, σε Ηρόδ.· μεταφ., ἀπιστή ὑπέκεχυτο αὐτῷ, δυσπιστία, καχυποψία χύθηκε κρυφά επάνω του, δηλ. τον κατέλαβε, στον ίδ.

ὑπο-χθόνιος, -ίη, -ον (χθών), αυτός που βρίσκεται κάτω από τη γη, έδαφος, υπόγειος, σε Ησίοδ., Ευρ.

ὑπό-χθων, -ονος, ό, ή, = το προηγ., σε Ανθ.

ὑπ-οχλέομαι, Παθ., κυλιέμαι, κινούμαι από κάτω, σε Ομήρ. Ιλ.

ὑπο-χορηγέω, μέλ. -ήσω, χορηγώ, παρέχω, προμηθεύω, σε Στράβ.

ὑποχορηγία, ή, χορηγία, παροχή, προμήθεια, αρωγή, συνδρομή, σε Στράβ.

ὑπ-οχος, -ον (ὑπέχω), **1.** υποτελής σε κάποιον, υπήκοος κάποιου, τινι, σε Ξεν.· βασιλῆς βασιλέως ὑποχοι, υποτελεῖς ή αξιωματούχοι του βασιλιά, βασιλιάδες υποταγμένοι στον μεγάλο βασιλιά, σε Αισχύλ. **2.** = ἔνοχος, υποκείμενος σε, υπεύθυνος για, υπόχρεος σε, τινός, σε Δημ.